

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Amanda Quick
THE LADY HAS A PAST

Copyright © 2021 by Jayne Ann Krentz
Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04385-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AMANDA
KVIK

*Prošlost kuca
na vrata*

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Za Frenka, kao i uvek, s ljubavlju

Poglavlje 1

Kada je Lira Brazijer ušla u zidom ograđeno dvorište iza vile, Čarls Adlington je davio svoju ženu u bazenu.

Barem se tako činilo.

Lira se zaledila u mestu pokušavajući da shvati nestvaran prizor pred sobom. Sve je izgledalo tako *normalno* – kalifornijsko sunce je poigravalo na vodi, ležaljke sa suncobranima, bokal sa martinijem na stolu, torba sa palicama za golf naslonjena na klupu. Tek još jedan savršen dan u raju na obali okeana nazvanom Plamena uvala.

Ali Adlington je pokušavao da umori svoju ženu.

Lira je rekla sebi kako Adlingtonovi možda igraju neku grubu igru. Zbog snažnog prskanja vode bilo joj je teško da bude sigurna šta vidi. Nije čak mogla da bude ni potpuno sigurna da su to Marsela i Čarls Adlington. Nikada pre nije srela ovaj par. No ovo se nametalo kao najlogičniji zaključak, budući da je vila pripadala njima, a nikoga drugog nije bilo u blizini, čak ni kućepaziteljke i baštovana.

Ali muž je trebalo da igra golf. To je ostavljalo drugu užasavajuću mogućnost – da je Marselu napao neznanac.

Žena u bazenu uspeła je da izroni dovoljno dugo da vrisne.

„Upomoć! Muž pokušava da me ubije.“

Toliko o teoriji da ju je napao neznanac.

Čarls je podigao pogled dok je pokušavao da zadrži Marseli glavu pod vodom, ugledao Liru i smesta pustio svoju žrtvu. Požurio je prema stepenicama bazena mahnito prskajući vodu.

„Ti si sledeća, kučko nametljiva. Kako se usuđuješ da me zatvoriš? Znaš li ti ko sam ja!“

Kretao se sa iznenađujućom brzinom za tako krupnog čoveka. Stigao je do gornjeg stepenika bazena baš kada je Lira prevazišla šok koji ju je prikovao u mestu. Nije umišljala. Zaista je naletela na ubistvo u pokušaju. Pametno bi bilo pobeći. Ali Adlington je bio snažan, okretan čovek i nosio je samo šorts za plivanje. Kretao se brzo.

Ona je, s druge strane, bila obučena za očekivani razgovor sa bogatim klijentom. Njene otmene sandale sa visokim potpeticama, čarape, pripijena suknja koja joj je sezala do listova i sako nisu bili krojeni da se u njima trči.

A postojao je još jedan značajan faktor. Nije mogla da ostavi ženu u bazenu da se sama nosi sa nasilnim muškarcem koji je očigledno bio raspoložen za ubistvo.

Adlington joj se brzo približavao. U očima mu se videlo ludilo i gnev.

Požurila je prema torbi za golf i zgrabila palicu. Adlington joj se sada gotovo sasvim približio.

Propisnim dvoručnim zahvatom zamahnula je palicom svom snagom koju je uspela da prizove. Isplatile su se godine koje je provela kao kapiten ženskog golf tima u elitnom ženskom koledžu koji je pohađala. Naciljala je Adlingtonovu glavu. Palica je uz mučan tup udarac sletela na bočnu stranu njegove lobanje. Prsnula je krv.

Adlington se sručio u stranu. Pao je na pločice terase i ostao nepomično da leži. Oko njegove glave počela je da se širi jarkocrvena lokva.

Lira je zurila u njega, zaprepašćena svojim nasilnim činom, uznemirena mogućnošću da je možda upravo ubila čoveka, i sa osećajem vrtoglavice zbog pouzdane činjenice da je malo nedostajalo da on ubije nju. Puls joj je divljao i nije mogla da dođe do daha.

„Hvala bogu što ste došli u pravom trenutku.“ Žena u bazenu se teturala kroz vodu do stepenica. „Čarls je pokušavao da me ubije. Lekari

u duševnoj bolnici su mi rekli da su ga izlečili. Bila sam luda što sam im poverovala.“

Lira je najzad uspela da povrati dah. „Marsela Adlington?“

„Da.“ Marsela je izašla iz bazena i zgrabila peškir sa obližnjeg stola. „Ja sam Marsela Adlington.“

Bila je u kasnim tridesetim ili ranim četrdesetim, privlačna plavuša koja je u dvadesetim morala biti načisto zanosna. Po kostima lica videlo se da će lepo stariti. Njena otmena haljina je bila potpuno mokra i lepila joj se za obline poput druge kože. Do ramena duga kosa visila je u mokrim bičevima. Maskara joj se slivala niz obraze. Kestenjasto-crveni karmin bio joj je razmazan.

Obrisala je lice i zagledala se u Liru. „Vi niste Rejna Kirk, zar ne? Rekli su mi da je ona starija, iskusnija žena.“

„Gospođica Kirk nije mogla da stigne na sastanak“, rekla je Lira. „Poslala je mene. Ja sam Lira Brazijer.“

„Razumem“, Marsela se sručila na klupu grčevito stežući peškir. „Oprostite mi. Osećam se pomalo potreseno.“ Zurila je u nepomično telo svog muža. „Da li je...“

Lira je pogledala u muškarca opruženog na terasi. „Ne znam. Moramo pozivati policiju.“

„Da, naravno.“ Marsela se obgrlila rukama i počela blago da se klati napred-nazad. „Nadam se da je mrtav. Nasmrt sam ga se plašila.“

Lira se pribrala, spustila palicu za golf i žurno zaobišla ivicu bazena. Prišla je Marseli. Žena je divlje drhtala.

„Samo da je mrtav“, šaputala je Marsela. „Hteo je da me ubije. Rekli su da je izlečen, ali je nameravao da me ubije. Rekao je da će izgledati kao slučajno davljenje. Rekao je da će policija pretpostaviti da sam se opila martinijem, pala u bazen i umrla. Vidite, sve je isplanirao.“

Lira je zgrabila dva debela peškira sa obližnje klupe. Na pločice se uz zveket sručio teški predmet koji je stajao između peškira. Uplašeno je spustila pogled i ugledala pištolj.

Marsela se ukočila. „Kupila sam ga pre nekog vremena. Silno sam ga se plašila. Ali mi naposletku nije bio od koristi. Iznenadio me je.

Rekao je da zna da čekam privatnog istražitelja. Shvatio je da nameram da pronađem dokaze da ga ponovo zatvorim u duševnu bolnicu.“

Lira nije odgovorila iz prostog razloga jer nije mogla da razabere svoja osećanja. U jednu ruku se nadala da Čarls Adlington nikada više neće predstavljati pretnju. Ali je mogućnost da je možda ubila čoveka, pa makar i u samoodbrani, bila previše za nju u tom trenutku. Podsetila je sebe da je profesionalac. Mora ostati smirena, hladna i pribrana.

Prebacila je suv peškir Marseli preko ramena. „Sačekajte ovde.“

Zaobišla je bazen pa se vratila preko terase i oprezno prišla telu. Činilo se da je krvarenje oslabilo. Nadala se da je to dobar znak. Ali kada je prišla bliže, pomislila je kako bi to moglo značiti da je Adlingtonu srce prestalo da kuca.

Pogledala je palicu za golf. Na njoj je bilo krvi, kose, a moguće i neke druge materije. Nije želela suviše pažljivo da je zagleda. Adlington nije pokazivao nikakve očigledne znakove života, ali možda je glumio nesvesticu. Ako pokuša da proveru da li ima puls, mogao bi da je zgrabi i savlada.

Okrenula se prema Marseli. „Pozvaću policiju. Gde je najbliži telefon?“

„Molim?“ Marsela je trepnula nekoliko puta i na silu odvojila pažnju od tela. „Oh. Telefon. Da, naravno. U staklenoj bašti.“

„Držite ga na oku“, rekla je Lira. „Odmah se vraćam. Ma šta da radite, ne približavajte mu se. Možda je još pri svesti.“

„Čekajte“, Marsela je skočila na noge. „Ne ostavljajte me ovde s njim. Šta ako nije mrtav?“

„Moram pozvati policiju.“

„Idem s vama.“

Marsela je zaobišla bazen. Lira ju je sačekala. Zajedno su ušle u staklenu baštu. Telefon je stajao na malom stolu. Lira je podigla slušalicu i pozvala operatera.

„Policiju Plamene uvale, molim vas“, rekla je. „Krvne delikte.“ Snažnije je stegnula slušalicu da pokuša da umiri drhtanje prstiju. Bila je privatni istražitelj. Morala je da održi ugled pred klijentom. Da izgleda sposobno.

„Samo trenutak, spojiću vas“, čula je.

Trenutak kasnije začuo se osoran muški glas. „Krvni delikti. Brandon.“

„Ovde Lira Brazijer. Ja sam istražitelj detektivske agencije *Kirk*.“

„Da? Nisam znao da je gospođica Kirk unajmila istražitelja. Mora da se obim posla povećao.“

Lira je odlučila da nije trenutak da mu objašnjava da je, tehnički, ona pripravnik, i da uči da bude istražitelj.

„Zovem iz kuće Adlingtonovih na Harborvju drajvu, detektive“, rekla je. „Došlo je do nezgode u kojoj je učestvovao suprug gospođe Adlington. Potrebna nam je policija i hitna pomoć.“

„Gospođa Adlington je povređena?“, glas mu je iznenada postao oštar. „Koliko teško?“

Lira je posmatrala nepomičnu priliku na terasi. „Gospođa Adlington je dobro. Gospodin Adlington je povređen. Ne znam koliko teško. Čini se da je... bez svesti.“ Pročistila je grlo. „Moguće je da je i mrtav.“

„Da li ste vi i gospođa Adlington bezbedne?“

„Jesmo.“

„Ostanite gde ste. Stižem.“

Brandon je prekinuo vezu. Lira je vratila slušalicu na mesto i pogledala Marselu koja je posmatrala svog muža kroz vrata staklene bašte.

„Znala sam da ponovo postaje sve neuravnoteženiji“, rekla je. „Ali sam isto tako znala da mi niko neće verovati. Kada su drugi ljudi bili tu, uvek je uspevao da izgleda savršeno normalno. Čak je uspeo da prevari i lekare u duševnoj bolnici. Morala sam da pronađem dokaz.“

„Želeli ste da unajmite detektivsku agenciju *Kirk* da pronađe uverljive dokaze da je vaš suprug opasan po vas i da bi trebalo da bude zatvoren u duševnoj bolnici?“, rekla je Lira.

Nastupila je kratka pauza pre nego što je Marsela odgovorila. Lira je osetila sablasni drhtaj intuitivne spoznaje. Nešto nije bilo u redu. Bila je gotovo sigurna da Marsela menja scenario.

„Da“, rekla je Marsela, sada govoreći samo za nijansu prebrzo. „Da, zato sam danas zakazala sastanak sa privatnim istražiteljem. Ali Čarls se pojavio neposredno pred sastanak. Trebalo je da igra golf. Ono je njegova torba sa palicama.“

U daljini su se začule sirene.

„Idem do prednjeg dela kuće da dopratim detektiva Brandona i ekipu kola hitne pomoći ovamo“, rekla je Lira. Pogledala je u Čarlsa, koji se i dalje nije pomerao. „Želite da pođete sa mnom?“

„Ne“, Marsela je duboko udahнула. „Ostaću ovde. Ako se pomeri, zaključaću vrata. Sada i ne predstavlja neku pretnju, zar ne? Ne sa tom ranom na glavi. Pod pretpostavkom da je još živ.“

„Pod pretpostavkom da je tako“, rekla je Lira, „ne, ne predstavlja pretnju. Barem ne u ovom trenutku.“

Lira je žurno izašla iz staklene bašte i pošla kamenom stazom oko velike kuće. Policijski automobil i kola hitne pomoći su stizali na kružni prilazni put.

Suvozačka vrata automobila su se otvorila. Sa sedišta je ustao muškarac u izgužvanom odelu i sa starim *fedora* šeširom. Prepoznala ga je. Upoznala je Brandona nedavno, kada je njena sestra, Vivijan, postala meta ubice.

Pogled na njegov šešir naterao ju je da shvati da moderna ženska verzija *fedora* šešira koju je ona nosila kada je stigla u vilu nije više otmeno iskošena na njenoj pažljivo podignutoj kosi. Spala je za vreme njene kratke brutalne borbe sa Adlingtonom.

Detektiv Brandon je izgledao grubo i iznureno, kao čovek koji je video ljudsku prirodu u najgorem izdanju i koji je bio bio rešen da obavi svoj posao. Kratko i oštro klimnuo je glavom Liri.

„Gospođice Brazijer“, rekao je. „Gde je Adlington?“

„Na terasi iza kuće“, rekla je Lira. „Pokazaću vam.“

Brandon je nije čekao. Udaljio se kamenom stazom. Dvoje bolničara iz kola hitne pomoći izvuklo je kolica iz stražnjeg dela i pošlo za njim. Lira je morala da trči da bi ih pratila.

„Pričajte“, naredio je Brandon preko ramena.

„Imala sam zakazan sastanak sa gospođom Adlington danas posle podne“, rekla je Lira. „Pa, Rejna je imala sastanak, ali je mislila da bi razgovor sa klijentom bio dobro iskustvo za mene, pa sam ja došla umesto nje. Gospođa Adlington je izrazila interesovanje da unajmi detektivsku agenciju *Kirk*, ali nije rekla zašto. Kada sam stigla, zatekla

sam gospodina i gospođu Adlington u bazenu. Činilo se da gospodin Adlington pokušava da udavi svoju ženu. Kada me je ugledao, izašao je iz bazena i ustremio se na mene.“

„Zar? Šta ste...“, Brandon je prošao kroz kapiju dvorišta, ugledao telo, krv i palicu pa naglo stao. „Udarili ste ga *palicom za golf*?“

„To mi je bilo pri ruci.“

Brandon je sa divljenjem zviznuo. „Mora da imate vraški jak udarac.“

„Zapravo, golf je prilično dosadna igra, ali moji roditelji igraju golf, a igrao ga je i moj bivši verenik, pa se to i od mene očekivalo, ako me razumete.“

Brandon ju je pogledao nedokučivo. „Dobro. U mom susedstvu nije bilo golf terena ni kantri klubova. Mi smo igrali bejzbol na ulici.“

„Zvuči zanimljivije od golfa, ali, ako ćemo pravo, od njega je sve zanimljivije.“

Nije obraćala pažnju na razgovor jer je gledala bolničare. Postavili su nosila pored Adlingtonovog nepomičnog tela.

„Čekajte“, doviknuo je Brandon dvojici muškaraca. „Želim da pogledam pre nego što ga pomerite.“

Prešao je terasu i čučnuo pored Adlingtona. Lira je ostala gde je i bila. Nije imala želju da išta pogleda поблиže.

„Da li je živ?“, prošaputala je.

Brandon je izgledao iznenađeno. „Nikako. Nekoliko udaraca palicom u glavu ubilo bi verovatno i omanjeg slona.“

„Nekoliko?“, Lira je zaboravila da diše. „Ali ja sam ga udarila samo jednom.“

Brandon je slegnuo ramenima. „Teško je to ispratiti kada ste uplašeni i kada se borite za život.“

„Znam tačno koliko sam ga puta udarila“, rekla je Lira.

Ali palica nije bila na mestu na kom ju je ona ispustila. Bila je pomerena. Sada je stajala trideset centimetara dalje od prvobitne pozicije. Pogledala je Marselu Adlington.

Marsela je stala pored nje. Provlačila je prste kroz vlažnu kosu. U njenim očima je videla molbu da je razume. Spustila je glas.

„Morala sam da budem sigurna“, rekla je.

Poglavlje 2

„Marsela Adlington mi je smestila“, rekla je Lira. Prišla je prozoru kancelarije pa se kroz drvene kapke zagledala u palmama zasenjenu ulicu. „Ne mogu to da dokažem, ali sam sigurna. U poslednjem trenutku sve je izmenila. Morala je da improvizuje.“

„Želela je da bude sigurna da je njen muž zaista mrtav“, rekla je Rejna Kirk.

„Da.“

Rejna se zavalila u velikoj fotelji i počela da tapka otmeno manikiranim nohtom po sjajnom stolu. Nije bila sigurna kako da reši ovu situaciju. Nije imala nameru da kaže Liri kako je isuviše dobro razumela paniku Marsele Adlington i njenu rešenost.

No imala je dosadan osećaj da je njena odgovornost da ponudi reči utehe. Lira je, naposletku, još zelena u detektivskoj branši. Radi svega tri dana.

Ali Rejna nije imala ideju šta da kaže. Sve dosad je detektivska agencija *Kirk* bila posao jedne žene, njen posao. U njenom drugom životu, u Njujorku, radila je kao sekretarica za dvojicu profesionalnih ubica. Ni ta uloga, ni njena nova uloga ovde u Plamenoj uvali, nisu je pripremili za odnos prema zaposlenom koji je upravo bio izložen strašnom emocionalnom šoku. Možda nije bila stvorena za rukovodioca.

Sada, kada razmisli, verovatno je pogrešila što je angažovala Liru Brazijer kao pripravnika. Da li uopšte postoji istražitelj pripravnik?

Tako je Lira opisala poziciju koju je tražila u firmi kada je ušla i objavila da želi da radi za detektivsku agenciju *Kirk*.

Jedno je brzo postalo jasno. Kada je Lira počela da priča, bilo je zapanjujuće teško odupreti joj se. Rejna je učtivo slušala predstavljanje sa namerom da je odbije, ali je nekako naposletku pristala da pruži Liri probni period da se okuša kao pripravnik.

Danas joj se činilo da neće dugo ostati na poslu za koji ju je tako ubedljivo nagovorila da je angažuje. Lira je poticala iz bogate, privilegovane porodice. Njen otac je vlasnik međunarodne kompanije za brodogradnju i transport. Bila je pametna, obrazovana, otmena i odlučna, ali je vodila zaštićen život. Nedostajalo joj je iskustvo života u stvarnom svetu.

Lira je rođena i odgojena da bude žena iz visokog društva – da se uda za čoveka iz visokog društva iz ugledne porodice, da bude domaćica dobrotvornih ručkova, da priređuje raskošne zabave i ide u operu. Sigurno nije odgojena da rizikuje život u pokušajima da otkrije tuđe tajne. A sada je, tri dana nakon što je počela da radi, umalo ubijena na prvom zadatku.

Trebalo bi da je otpustim, pomislila je Rejna. *Za njeno dobro*. Liru je okruživala nepogrešiva aura naivnosti i vedre bezazlenosti. Posao privatnog istražitelja nije bio dobar izbor karijere za naivne i bezazlene.

Ali jedna stvar ju je sprečila u nameri da na licu mesta otpusti Liru. Da, ludak je pokušao da je ubije tog dana, ali se ona od napadača odbranila palicom za golf i spasla i sebe i klijenta. Takođe je bila svesna da je bila iskorišćena. Nije više bila baš toliko naivna, ni toliko bezazlena. Brzo je učila.

„U pravu si“, rekla je Rejna. „Marsela Adlington je svakako bila veoma precizna u pogledu vremena današnjeg sastanka. Nije bila obučena za plivanje ni za sunčanje, ali je insistirala da se nađete pored bazena.“

Lira se okrenula, njene oči boje lešnika bile su oštre i jasne. „Sakrila je pištolj u gomili peškira. Činjenica da je Čarls Adlington bio obučen za plivanje ukazuje da njegovo prisustvo na mestu sastanka njegovu ženu nije iznenadilo.“

„Slažem se.“

„Kasnije sam otkrila da je njegov automobil bio parkiran ispred garaže. Stajao je tako neko vreme. Mora da mu je rekla kako namerava da unajmi privatnog istražitelja da bi ga ponovo smestila u duševnu bolnicu, jer je, kada je shvatio da sam stigla, prestao da davi nju i narsnuo je na mene.“

„Da je Marsela upucala muža bez očiglednog razloga, uhapsili bi je za ubistvo. Bio joj je potreban svjedok i uverljivo objašnjenje zašto je povukla obarač. Rekla mu je da očekuje istražitelja jer je znala da će on pobesneti kada te ugleda. To bi joj dalo opravdanje da ga ubije. Bila bi junakinja trenutka jer je sprečila muža da te ubije. Svakako, u takvim okolnostima ne bi bila uhapšena, a njen zastrašujući muž bi bio bezbedno mrtav.“

Lira je počela da korača po sobi. „Ali stvari su pošle po zlu. Najpre je napao nju.“

„Da nisi stigla kada si stigla, ona bi umrla. Spasla si joj život kada si upotrebila palicu za golf na Adlingtonu.“

Lira je stala usred prostorije. „Ali Marsela je iznenada bila suočena sa neplaniranim scenariom. Svrha je bila da se otarasi muža, ali nje bila sigurna da je on mrtav. Ni ona ni ja nismo mogle da procenimo da li je živ, a nismo se usudile da priđemo dovoljno blizu da proverimo da li ima puls.“

„Zato je Marsela, kada si otišla da dočekaš detektiva Brandona, uzela palicu za golf i postarala se da njen muž ne preživi.“

Lira je polako klimnula. „Da, upravo se to desilo. Mislim da Marsela nije imala nameru da unajmi detektivsku agenciju *Kirk*. Samo je želela da njen muž umre.“

Rejna je uzdahnula. „Dobro došla u moj svet. Prvo pravilo je da uvek pretpostaviš da klijent laže ili, u najmanju ruku, ne govori celu istinu. Svi žele da sačuvaju svoje tajne.“

„Dobro. Upamtiću to.“

Rejna se uspravila pa sklopila ruke na stolu. „Da li si sigurna da želiš da postaneš privatni istražitelj?“

„Molim te, nemoj me otpustiti zbog onoga što se danas desilo.“

Rejna je podigla obrve. „Neću te otpustiti zbog toga. Naposljetku, spasla si klijenta...“

„Ne-klijenta.“

„Spasla si ne-klijenta i sebe. Pokazala si da si sposobna da razmišljaš jasno u izvanredno opasnim okolnostima. Impresionirana sam tvojim golferskim udarcem, uzgred budi rečeno.“

Lira je stegnula vilicu. Senke su joj se spustile preko očiju. Okrenula se i vratila do prozora.

„Mene muči što nikada neću znati“, rekla je tiho.

„Šta nikada nećeš znati?“, pitala je Rejna.

„Da li sam ja ubila Čarlsa Adlingtona. Udarila sam ga samo jednom, Rejna, ali sam ga udarila snažno. Bilo je mnogo krvi. Marsela Adlington ga je udarila još nekoliko puta.“

Rejna je pokušala, ali nije uspjela, da pronađe utešan odgovor. Izgovorila je jedine reči koje je znala da su istinite.

„Uradila si ono što si morala da zaštititi sebe i Marselu Adlington“, rekla je. „To je jedino važno. U našem poslu uvek postoje pitanja na koja nema odgovora. To je naprosto životna činjenica. Imaš kvalitet da postaneš dobar istražitelj, ali verujem da bi trebalo ozbiljno da razmisliš o planovima za izbor karijere pre nego što odlučiš da li želiš da ostaneš u ovoj firmi.“

Lira je prekrstila ruke. „U redu.“

„A sada ćemo se držati dugogodišnje tradicije u ovom poslu.“

Lira joj se bledo nasmešila. „A to je?“

„Proslavićemo.“

Lira je izgledala zbunjeno. „Šta slavimo?“

„Šta kažeš na to da slavimo činjenicu da ste i ti i Marsela Adlington preživjele?“

Lira je duboko udahnula. „U pravu si. To je zaista nešto što vredi proslaviti.“

„Večeras ti i ja izlazimo u grad. Počecemo sa koktelima i večerom u hotelu *Plamena uvala*, a zatim ćemo taksijem do najpopularnijeg noćnog kluba u gradu, *Rajskog kluba*.“

Poglavlje 3

„Plašim se da ste postali problem, gospodine Kejdž.“ Erling Lenoks izvukao je pištolj iz kaputa krojenog po meri. „Poslužili ste svrsi. Oduševljen sam Miltonom kog ste mi pronašli. Ali plašim se da ste u procesu pronalaženja ovog dela saznali previše o mojoj kolekciji i mom poslu. Žalim što neću imati priliku da u budućnosti koristim vaše usluge. Imate zaista izvanredne preporuke.“

„Hvala na komplimentu“, rekao je Sajmon Kejdž, „ali ne mogu da uzvratim istom merom. U svom poslu sam sreo mnoge ubice, ucenjivače i utajivače koji su bili mnogo pametniji od vas. Na skali od jedan do deset, vas bih stavio negde oko trojke.“

Lenoksu je bilo potrebno nekoliko trenutka da mu uvreda dopre do svesti. A kada je najzad shvatio šta je čuo, pocrveneo je od besa. Kao i mnogi drugi muškarci rođeni u svetu bogatstva, privilegija i moći, pretpostavljao je da je daleko inteligentniji od onih koje je smatrao društveno nižim od sebe. Sajmon nikada nije prestajao da se čudi činjenici da su muškarci kojima je jednom ili dva puta pošlo za rukom da nekažnjeno prođu za ubistvo ili ucenu dolazili do zaključka da su superiorna bića. Muškarce poput Lenoksa obuzimao je opojan osećaj moći kada bi otkrili da mogu manipulirati drugima ili oduzeti ljudski život.

„Ko ste vi, Sajmone Kejdž?“ pitao je Lenoks. „Niste zapravo prodavac knjiga, zar ne?“ Blesak gneva je sada bledeo iz njegovog pogleda.

Zamenjivao ga je trag opreza, možda čak i otvorenog straha. „Šta se dešava ovde?“

„Ja sam ono što piše na mojoj posetnici. Sajmon Kejdz, prodavac antikvarnih knjiga. Milton je falsifikat, uzgred. Prevareni ste. Ništa lično. Prosto, to je deo posla.“

Lenoks se odmakao od stola. Držao je pištolj uperen Sajmonu u grudi.

„Za koga radite?“, pitao je promuklo.

Bili su u Lenoksovoj privatnoj biblioteci, otmenoj prostoriji obloženoj drvenim panelima, u impresivno uređenoj vili na padini iznad Los Anđelesa.

Sajmon je stajao u uskom prolazu između dve dugačke drvene police za knjige koje su sezale gotovo do tavanice. Stezao je grčevito tešku kožnu aktovku u jednoj ruci, svestan da je laka meta za Lenoksa koji je stao na čelo prolaza. Sajmon je mogao da ide nazad ili napred, ali nije mogao da beži ni levo ni desno.

Bili su sami u velikoj kući. Lenoksova žena bila je u poseti prijateljima na Istočnoj obali. Kućepaziteljka i batler-šofer su dobili slobodno veče. Svest da nijedno nije u kući Sajmonu je bila prva naznaka da te noći nije trebalo živ da napusti vilu.

Naslonio je rame na policu s knjigama i slobodnom rukom podigao naočare sa zlatnim okvirom više na nos. „Zašto mislite da radim za bilo koga drugog osim za sebe?“

„Prevarom ste me naterali da vas unajmim“, rekao je Lenoks stežući vilicu. „Želeli ste pristup mojoj biblioteci jer ste se nadali da ćete otkriti određene informacije.“

„Nisam se *nadao* da ću pronaći zapise o transakcijama koje se tiču vaših aktivnosti pronevere sredstava. Bilo bi preciznije reći da sam bio uveren da će dokazi da ste sistematski varali svoje investitore biti u biblioteci.“ Sajmon je uzeo jednu knjigu s police. „I evo ih.“

Lenoks je zurio u knjigu u Sajmonovoj ruci. Na nekoliko sekundi je zanemio.

„Nemoguće“, zarežao je. „Kako ste, dođavola, pronašli tu jednu knjigu među stotinama knjiga u biblioteci? Neko mora da vam je rekao

da je tu. Ko me je izdao? Da li je to bila moja kućepaziteljka? Moja supruga? Ne mogu da verujem da ijedna od njih zna za moje poslove. Bio sam tako prokleta pažljiv.“

„Bili ste prokleta nemarni.“ Sajmon je spustio knjigu u otvorenu aktovku. „Pogrešili ste što ste ubili poslovnog saradnika. Inscenirali ste onu fatalnu saobraćajnu nezgodu na Malholand drajvu da biste se otarasili Hejvuda jer ste želeli da upravljate celokupnim poslom. Ali ostavili ste otiske prstiju na njegovom *bugatiju*.“

Lenoks je zinuo u čudu. „To je nemoguće. Auto je goreo.“

„Tragovi koje ste vi ostavili vatra ne može da izbriše.“

„O čemu to, dođavola, pričate?“

„Nemam vremena za ovo. Postaje kasno, a mene sutra čeka dugačak put.“

„U pravu ste. Nemate mnogo vremena. Garantujem vam da sutra nećete ići ni na kakav put.“ Lenoks je oklevao. „Recite mi za koga radite, dođavola. Da li je to jedan od mojih investitora?“

„Moj klijent samo želi materijal kojim ga ucenjujete.“ Sajmon je potapšao tešku aktovku. „I njega imam. FBI zanimaju utaje i prevare kojima se bavite. Otkako su uhvatili Ala Kaponea za izbegavanje poreza, Biro silno poštuje finansijske izveštaje. Uzgred, specijalni agenti čekaju u vrtu. Daću im vašu veoma informativnu knjigu računa kada izađem.“

Lenoks je skupio oči. „Zar zaista mislite da ću nasesti na tu priču?“

„Zašto da ne! Radio sam za jednog od najlukavijih prevaranata, i ako sam nešto naučio, to je da je najlakše prevariti drugog prevaranta.“

Lenoks je još više skupio oči. „Recite mi kako znate da sam ja sabotirao Hejvudov *bugati*.“

„A zašto bih vam dao tu informaciju ako je to jedino što me drži u životu?“

„Jer ću vam smestiti metak u stomak, gospodine Kejdž. Kažu da od takve rane čovek dugo umire, i da je smrt bolna. Pre ili kasnije ćete me preklinjati da okončam vašu agoniju.“

„Trebalo bi da se izvinim što sam nagovestio da niste posebno inteligentni. Skrivanje dokumenata u biblioteci jeste bila razborita ideja.